

باغ های معلق بابل + عکس

۱۷ آبان ۱۳۹۴ ساعت ۲۰:۲۰

نوشته ی تاریخ نویسان کهن، این باغ های طبقه ای هیچگاه در شهر بابل در کشور عراق امروزی واقع نشده بودند. دکتر "استفان ام. دالی" باستان شناس دانشگاه آکسفورد، تقریبا ۲ دهه از زندگی خود را صرف کاوش و تحقیقات بر روی این معجزه ی افسانه ای نموده است و بر این عقیده است که زادگاه واقعی این باغ ها در اصل در ۴۰۰ کیلومتری شمال بابل و قدمت آن نیز حداقل یکصد سال بیشتر از آنچه که گفته می شد است. تاریخچه ی باغهای معلق بابل پر از خطا و اشتباه است.

یکی از عجایب هفتگانه ی بابل "باغهای معلق سمیرامیس" یا همان "باغ های معلق بابل" می باشد. به نوشته ی تاریخ نویسان کهن، این باغ های طبقه ای هیچگاه در شهر بابل در کشور عراق امروزی واقع نشده بودند. دکتر "استفان ام. دالی" باستان شناس دانشگاه آکسفورد، تقریبا ۲ دهه از زندگی خود را صرف کاوش و تحقیقات بر روی این معجزه ی افسانه ای نموده است و بر این عقیده است که زادگاه واقعی این باغ ها در اصل در ۴۰۰ کیلومتری شمال بابل و قدمت آن نیز حداقل یکصد سال بیشتر از آنچه که گفته می شد است. تاریخچه ی باغهای معلق بابل پر از خطا و اشتباه است. حقیقت بر خلاف آنچه که گفته می شود است و این باغ ها هیچ ارتباطی با سمیرامیس ملکه ی افسانه ای سرزمین بابل و یا همان "شمور-آمات" ملکه آشور نداشته است. (وی فرماندهی آشوریان را در صده ی چهارم پیش از میلاد بر عهده داشته است) نامه ها و دستوشته های به جا مانده از منابع تاریخی

نشان می دهد که این باغ های طبقه ای در زمان پادشاهی "نُبُوخَذَنْصَرِ دوم" یا همان "بختنصر دوم" و به دستور وی برای همسر جدیدش "امیتیس" ساخته شده بودند. شاهزاده امیتس دختر هورخشتره، شاه ماد بود. او که از سرزمین های ماد آمده بود نمی توانست به زندگی پر از گرد و غبار بابل عادت کند. بدین ترتیب بود که نُبُوخَذَنْصَرِ دوم برای راحتی همسرش دستور داد تا بنایی را احداث کنند تا شهبانو بتواند در تمام طول سال خود را در آنجا راحت احساس کند. برای آبیاری باغ های این بنا به روزانه بیش از ۳۷ هزار لیتر آب نیاز بود. به نظر می رسد که برای آبیاری و حفظ حیات گیاهان که در طبقات مختلف کاشته شده بودند، از یک نوع سامانه ی آبیاری با یک نوع مکانیزم خاص استفاده شده بود. آقای "دیودور سیسیلی" از کاوشگران و محققان کهن در نوشته های خود می نویسد که باغ های معلق، وسعت، پهنا و ارتفاع باورنکردنی داشته اند و مجهز به سیستم آبیاری پیشرفته و باغ های طبقاتی بودند که در زمان خود یک معجزه تلقی می شد. طول و عرض این بنا بیش از ۱۳۰۰ متر و ارتفاع آن نیز نزدیک به ۲۵۰ متر بوده است. دومین عجایب هفتگانه ی جهان تا به امروز حفظ نشده و گفته می شود که بر اثر بلایای طبیعی و یا به دست انسانها نابود شده است.

بعد از گذشت قرن ها، مورخان و باستان شناسان درصدد کشف حداقل بقایای بجامانده از باغ های بابل در محدوده ی بین النهرین برآمدند. ولی تمامی تلاش های آنها بی نتیجه ماند و اثری از بقایای باغ ها یافت نشد. همچنن در هیچیک از دست نوشته های بجا مانده از آن دوران، اثری یا یادی از باغ های معلق بابل نیامده است. این دو موضوع بود که دکتر "استفان ام. دالی" را به این فکر انداخت که خودش به تنهایی درباره ی این موضوع به تحقیقات بپردازد

سالها تلاش و کاوش در کتیبه های نوشته شده به خط میخی بیهوده نگذشت. به کمک نوشته های کهن موجود در موزه ی بریتانیا (Museum British) آقای دالی توانست یادی از یک کاخ مجلل در نزدیکی پایتخت آشوریان یعنی شهر نینوا را پیدا کند. این متن به همان زبانی که در بابل استفاده می شد یعنی خط میخی نوشته شده بود. در آن آمده بود که این کاخ با تمامی باغ هایش "معجزه ای" برای همه ی مردم بوده است

به عقیده ی دکتر دالی، باغ های معلق "طبقه ای" در حقیقت در صده ی هفتم پیش از میلاد و در زمان پادشاه آشور "سناخریب" بنا شده است. در نوشته های آن زمان از شهر "نینوا" به عنوان "بابل کهن" یاد می شود. به نظر می رسد که این مسئله منجر شده است که مردم خیال کنند، دومین عجایب هفتگانه در شهر بابل امروزی قرار دارد.

تلاش های نفسگیر و طاقت فرسا به همراه نوشته های کهن درباره ی بین النهرین، این امکان را فراهم ساخت تا مکان فرضی باغ های معلق بابل پیدا شود. مهمترین کاندید برای این محل، دشت های وسیع شهر "موصل" در شمال عراق می باشد. اینجا همان جایی بود روزی شهر نینوا قرار داشت

